Creația omului în complexitatea lui

On Mai 14, 2014

Orientează-ți gândirea spre obiective de dezvoltare superioare, îndepărtându-te de acea uniformitate în gândire care îți limitează statutul de vizionar.

Ceva necunoscut se mișca silențios în umbră, ca un curent care circulă când într-un sens, când în altul. A cărui intensitate creștea, descrește, producând niște efecte vizibile. Apoi își schimba sensul, creștea și descrește din nou, pentru ca mai departe ciclul să se repete o bună bucată de timp. Era sufletul unui om prins între existență și inexistență, o unificare între subiectivitate și obiectivitate care îmi depășea înțelegerea, prejudiciindu-mi grav statusul.

Această vedenie surprinzătoare să fi fost doar un singur lucru, efectul de repartizare neuniformă a unui curent ce străbătea masivul conductor, izolat în spațiul închis: conștiința? Martorul acesta incomod din mine părea să mă atenționeze asupra unui fapt ilogic, lipsit de temeiuri obișnuite, dezvăluind ceva din lumea mistică a fantasticului, exercitând un sens de mare subtilitate.

Eu însumi eram creația acestei apariții inedite, a ființei totale, însuflețite de viul grai al exprimării în imagini. Obscura origine a binelui și a răului, a inefabilului și a profunzimii care se ferește să fie confundată cu interioritatea. Un pic mai mult decât sfârșitul unui ciclu de interacțiuni cu neobișnuitul pe care îl trăiam prin cunoașterea obișnuitului. O mândrie exagerată care dacă nu-și găsea o exprimare în realitate, răbufnea în latura imaginară.

Reprezentarea acesta ireală și reală în același timp, era adusă în apropierea conștiinței de către inconștient, stabilind și provocând un soi de fascinație halucinantă care justifica viziunea unei înalte revelații - aparținând în exclusivitate acelei părți din mine care admitea posibilitatea pătrunderii și înțelegerii complexității mele.

Leadership: Îți asiguri utilitatea gândirii revelatoare în folosul dezvoltării propriei identități desprinsă parcă dintr-un scenariu al cărui regizor experimentează subiectiv o realitate care se poate împotmoli oricând în propriile ei limite?

Utilitatea gândirii revelatoare pusă în folosul dezvoltării propriei identități se poate manifesta în funcție de modalitatea în care realitatea se determină ca o împărtășire a unei creații geniale care a evoluat de la factura realistă a exprimării unor teme de inspirație spre descifrarea treptată a sensurilor unei parabole misterioase.

Această creație poate fi exploatată doar de persoanele autorizate de tine prin pofta de poveste pe care o strecori în sufletul lor.

Cred, fără a se comite o exagerare, luând în calcul evoluția procesului de reînnoire a angajării tale în modul de construire a realității, că dacă nu întrevezi o evadare din normal, dacă nu ești animat de o țâșnire din obișnuitul omenesc, atunci nu-ți vei putea asigura utilitatea gândirii în folosul dezvoltării propriei identități. Această gândire este bazată in principal pe revelații privind apectele ascunse ale personalității tale, pe trăirea propriilor sentimente, pe diverse forme de auto-cunoaștere verificate experimental.

O realitate care se poate împotmoli oricând în propriile ei limite corespunde reprezentării unei lumi din care, când încerci s-o descrii diferit, simți că nu faci parte din ea.

Poziția ta în sfera normalului, marcată esențial de o palidă strălucire intelectuală sau de o forță îmbătrânită de prelucrare a realului care nu mai poate asigura stimularea activității de creație, rupe acea ingeniozitate care îți dă posibilitatea să te integrezi într-o lume mai vastă și mai avansată de explorat.

E lumea propriului Sine care-și adună apele, urcând spre noi izvoare, a unui sine care se experimentează subiectiv pe el însuși. Puterea mentalului de a intra în jocul unei noi forme de exprimare a ceea ce trăiești cu atâta intensitate, prin care îți îmbunătățești capacitatea de inovare în sfera științei, în încercarea de a avea acces la noi adevăruri fundamentale despre viață.

Un vizionar este un om care își creează realitatea luând în considerare factorul "concluzie" al unei reflecții asupra propriei vieți, misiuni și deveniri, într-un context de istorisire mai larg și mai interesant care anunță un nou mod de a vedea lumea.

Leadership: Lași loc neobișnuitului să se strecoare și să se instaleze în perimetrul propriei interiorități, considerând viziunea unei înalte revelații drept un mod de a fi al lumii din afară?

Leadershipul nu ar trebui să lase loc obișnuitului să se strecoare și să se instaleze în perimetrul propriei interiorități, înghițind cu indiferență pașii transformării tale spre un statut superior, concordant cu nivelul de aspirații. Tot mai pregnant, leadershipul devine manifestarea unei forțe de pătrundere a complexității omului, care determină sfârșitul unui ciclu de interacțiuni cu neobișnuitul trăit prin cunoașterea obișnuitului. În viitor, leadershipul va transpune în realitate amestecul dintre trecut și prezent, dintre banal și inedit.

Neobișnuitul poate fi considerat o plăsmuire a minții care are toate șansele să devină realitate, iar când el se instalează în perimetrul propriei interiorități înseamnă că tu însuți devii parte dintr-o poveste care este fascinantă de la un capăt la altul. Omul nou trebuie să fie "încărcat" cu acea valoare de sine care se pliază cel mai bine unei realități mai complexe, alcătuite din variante palpitante ale obișnuitului și neobișnuitului ce pot sprijini trecerea sa spre un nivel superior de conștiință. Şi ulterior, spre un nivel de superior de inovație în știință.

După cum bine preciza cineva pe o pagină web, " *Omul mileniului III trebuie să aibă cunoștințele necesare care să îi asigure acea mobilitate, suplețe în gândire, ingeniozitate, care conduc în ultimă instanță la crearea valorilor incontestabile, durabile în orice domeniu de activitate.* "

Viziunea unei înalte revelații poate fi văzută drept un mod de a fi al lumii din afară atunci când realitatea pe care ți-ai imaginat-o devine o copie a unei imagini care e capabilă să emoționeze prin puterea ei de atracție și să motiveze către acțiune.

Creația omului în complexitatea lui vizează capacitatea liderului, supusă unui autocontrol ferm, de a crea ceva inedit, dar susținut de realitățile obiective. Ceva ce presupune în primul rând o mobilitate a gândirii în sensul adoptării și aplicării în mod rapid a "necunoscutului", prin muncă intelectuală individuală, în scopul conturării unei identități care poate transmite ideea de nou.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatia-omului-in-complexitatea-lui.html